

VWCAP

Een nieuwsbrief in vreemde tijden

Beste adoptanten en andere lezers,

Alhoewel wij in september 2019, 75 jaar bevrijding vierden zou 2020 voor het grootste gedeelte van Nederland in teken staan van het 75 jaar bevrijding. Veel evenementen werden gepland en overal was iedereen druk in de weer om dit te vieren. Toen kwam Covid-19, ofwel het Corona virus om de hoek kijken en gooide roet in het eten van al deze evenementen. Hoewel er nog veel media-aandacht is voor de bevrijding zijn zo ongeveer alle fysieke evenementen afgelast. Ook wij als stichting ondervinden hinder van dit virus. Enkele evenementen waar wij aan deel zouden nemen zijn afgelast en bestuur bijeenkomsten kunnen ook geen doorgang vinden. Archiven zijn dicht waardoor diverse onderzoeken vastlopen. Interviews met oudere inwoners liggen geheel stil en geplande bezoeken van familieleden zijn opgeschort. Hiermee kwam ook een kink in de kabel voor wat betreft de planning van deze nieuwsbrief. De verhalen die gepland waren, zouden verslagen zijn van de zaken die nu geen doorgang hebben gevonden. Ook hebben we dit kwartaal geen ingezonden stukken mogen ontvangen en moesten we als bestuur even flink aan de slag. Dus we hebben driftig gewerkt aan enkele vervangende stukken. Zodoende hebben we toch weer een nieuwsbrief

kunnen vullen. Natuurlijk gaan we de uitwerking van de maatregelen rondom het virus merken in de jaarlijkse 4 en 5 mei vieringen. Zo zal de 4 mei herdenking op de begraafplaats niet op normale wijze plaatsvinden, De gemeente en diverse instanties zijn hard aan het bedenken hoe ze toch iets kunnen doen aan de herdenking. Dit zal sowieso zonder publiek plaats gaan vinden. Zodra wij hier meer over weten zullen we dit publiceren op onze facebook pagina's.

Hopelijk zullen andere geplande evenementen rondom de bevrijding op een later tijdstip toch plaats kunnen gaan vinden. Het zou natuurlijk jammer zijn voor al die vrijwilligers die vaak al maanden of zelfs jaren aan het voorbereiden waren om van de 75-ste herdenking iets bijzonders te maken.

Wij hopen, net als de meeste van ons, dat de maatregelen rondom het virus snel voorbij zullen zijn en dat iedereen het normale leven weer kan hervatten. Ook hopen wij dat iedereen gezond blijft, dus blijf binnen en lees deze nieuwsbrief maar even onder het genot van iets lekkers. En als je denkt, ik kan ook wel een keer iets schrijven, dan houden we ons van harte aanbevolen. ●

Grafstenen vertellen een verhaal

Als men over een begraafplaats loopt van de Commonwealth, dan valt het op dat ze veel gelijkenissen met elkaar hebben. De grafstenen worden via een vast format gemaakt. Op die wijze wordt de informatie over de gesneuvelde militair op iedere begraafplaats op dezelfde wijze weergegeven. Als men het format kent is het vrij eenvoudig om bij het zien van de teksten op deze stenen, redelijk wat informatie te vinden over de betrokken militair. In dit stuk zullen we een korte uitleg geven over deze informatie op de stenen.

1) Boven aan op een grafsteen staat in het algemeen het symbool van de eenheid waarin de gesneuvelde militair diende. Dit symbool droegen ze ook op hun uniform. Een uitzondering hierop is bij onbekende militairen waarvan ze ook niet weten bij welke eenheid deze dienden. Op de militaire begraafplaats Valkenswaard is geen uitzondering te vinden. Van de onbekende militairen die daar begraven liggen weten ze dat deze diende bij de Irish Guards. Deze stenen hebben dan ook het symbool van de Irish Guards op de steen. Bij enkele eenheden is het de gewoonte om het symbool van het regiment in een kruis te plaatsen op de plaats waar het symbool van de religie staat (punt 6). Voorbeelden in Valkenswaard hiervan zijn de Royal Artillery en het Devonshire Regiment.

2) Direct onder het eenheidslogo vindt u het legernummer van desbetreffende militair en zijn rang. Onbekende gesneuvelden zijn hier wederom de uitzondering op.

3) Hier vindt u de voorletters en de achternaam van de gesneuvelde militair. Soms staat er achter de achternaam nog een afkorting van een behaalde dapperheidsonderscheiding. In het voorbeeld staat MM, wat staat voor Military Medal. Op de militaire begraafplaats Valkenswaard zijn twee soldaten met zo'n afkorting achter hun naam te vinden nl.: Trevor Isaac Jones en James William Potter. Beide hebben de Military Medal.

4) Onder de naam vindt u de naam van het regiment waar de militair op het tijdstip van sneuvelen onder diende. Dit is gelijk aan het logo boven op de steen.

5) Hier vindt u de datum van overlijden en de leeftijd van de militair, mits die bekend was bij het CWGC. Door onderzoek zijn inmiddels meer leeftijden

bekend dan op de grafstenen op de begraafplaats vermeld staan.

6) Op deze plaats vindt u het symbool van de religie van desbetreffende persoon. Het meest gebruikte over de hele wereld is het kruis wat symbool staat voor het christendom. Als de religie van de militair onbekend was op het tijdstip van het plaatsen van de steen, dan kreeg deze automatisch het kruis. Zo weten we dat in Valkenswaard een grafsteen ligt van een Joodse jongen met toch het kruis op zijn grafsteen (Selig/Giles lees het artikel over hem elders in deze uitgave). Verder zijn hier nog twee stenen zonder religieus symbool (Savin en Lemon) en één met de ster van David (Komrower) wat symbool staat voor het joodse geloof.

7) De persoonlijke inscripties van de nabestaanden geven het meest intieme inzicht in de levens die verloren zijn gegaan en van die voor altijd zijn veranderd door de oorlog. In eerste instantie waren ze beperkt tot 66 tekens en werd een vergoeding van 3½ pence per letter in rekening gebracht voor slachtoffers van het Britse leger. Het was de bedoeling dat families het op prijs zouden stellen om praktisch bij te dragen aan de herdenking van een geliefde, maar de CWGC kreeg al snel beschuldigingen van hypocrisie omdat alleen de rijken een substantiële inscriptie konden betalen. Hoewel het CWGC toch inscripties heeft gegraveerd als er geen betaling was ontvangen, werden veel mensen ervan weerhouden er een te schrijven.●

Veel gestelde vragen

Als stichting krijgen we veel vragen van mensen. Hieronder behandelen we enkele vragen globaal die we al meerdere malen hebben ontvangen. Niet omdat we het erg vinden om de vragen te krijgen of te beantwoorden, maar omdat we denken dat dit voor meerdere mensen interessant kan zijn.

Ik heb het graf van "Soldaat X" geadopteerd, hebben jullie hier meer informatie over?

Van veel graven hebben we meer informatie dan op het adoptiecertificaat gemeld staat, maar lang niet van allemaal. We proberen zoveel mogelijk van deze informatie op onze website bij de desbetreffende soldaat te plaatsen. Helaas loopt de website soms wel wat achter, omdat het updaten ervan veel tijd kost.

Weten jullie waar mijn geadopteerde militair is gesneuveld?

We weten van alle militairen op de begraafplaats waar ze in eerste instantie zijn begraven. Daarnaast geven de eenheid van de militair en de datum van sneuvelen aanwijzingen om dit uit te zoeken. We bezitten kopieën van alle war diaries van de eenheden die slachtoffers hebben op de militaire begraafplaats Valkenswaard. Hierin staan de acties van iedere dag voor die eenheid vermeld. Dit geeft

vaak ook goede aanwijzingen over de plaats van sneuvelen. Echter veel militairen op de begraafplaats zijn gestorven aan verwondingen. Hierbij is de datum van gewond raken, vaak niet gelijk aan de datum van sterven. De plaats van sneuvelen is dan vaak wel vast te stellen, maar het is moeilijker om de plek van verwonding te vinden. Maar ook dit is vaak wel mogelijk.

Ik had een plant in een potje op het graf gezet, maar nu is die weg en het potje ook. Weten jullie hier meer van?

Het onderhoud van de begraafplaats wordt gedaan door de tuinmannen die in dienst zijn van de Commonwealth War Graves Commission. Zij werken met een vast schema. Als planten dood zijn, dan verwijderen ze deze en het potje ook. Vaak worden deze achter op de begraafplaats bij de composthoop gezet. Het is ook ten strengste verboden zelf planten in de grond te plaatsen of planten van het CWGC te verwijderen.

Ik heb een vraag over de oorlog. Kan ik daarmee bij jullie terecht?

Natuurlijk weten wij lang niet alles over de oorlog, maar we beschikken ondertussen over een redelijk archief en een pak kennis. We kunnen altijd kijken of we uw vraag kunnen beantwoorden. Als we het zelf niet weten kunnen we het natuurlijk ook proberen te onderzoeken of de vraag uitzetten in ons netwerk. Vragen staat vrij en niet geschoten is altijd mis.

Ik heb nog zaken uit de oorlog, zijn jullie daar in geïnteresseerd?

Wij zijn altijd geïnteresseerd in zaken uit de oorlog. Dit mag van alles zijn. Niet alleen artikelen of foto's, maar ook zeker verhalen. Deze worden allemaal opgeslagen in ons archief onder de voorwaarden van de donateur. Deze zaken kunnen gebruikt worden voor voorlichtingen, exposities of publicaties.

Onze vereniging wil graag een lezing organiseren over de oorlog. Kunnen jullie daarbij helpen?

Wij verzorgen zeker lezingen. Daarnaast kunnen wij ook voorlichtingen doen op scholen of battlefield excursies op zetten. Alles is hierin bespreekbaar.

Here rest 222 men, we will remember them.

VALKENSWAARD WAR CEMETERY

By: Stichting Erfgoed 40-45 gemeenten Valkenswaard en Waalre

- Home
- Info
- The men
- Projects
- Statistics
- Cemetery plan
- Contact
- Links
- Guestbook
- Book
- History
- Adoption
- Flowers or Photo's OR

THE MEN

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T W Y

MALLON, NORMAN

Rank:	Guardman
Service No:	2718372
Date of Death:	17/09/1944
Regiment/Service:	Irish Guards 3rd Bn.
Grave Reference:	II. B. 13.

Norman Mallon served with the 3rd battalion Irish Guards. On the 17th of September 1944 his unit was part of an operation called "Market Garden". The Irish Guards broke out of their bridgehead at Lommel Belgium in their race to reach Airmhem. In the first minutes of the operation 9 tanks of the Irish Guards were ambushed on the road toward Valkenswaard. Heavy fighting broke out and Norman was killed trying to help a wounded soldier when a grenade hit their position.

Norman Mallon was adopted by Sarah Jane Mallon. He had a relation with Elisabeth Cardwell. Out of this relationship a son named Enoch was born. Norman was a professional soldier who joined the Irish Guards in 1926. He was a great example for the men around him.

[More info in the book "De weg naar Valkenswaard".](#)

Voorbeeld van informatie over een militair op onze website.

Mijn zoon doet een spreekbeurt over de bevrijding. Hebben jullie meer informatie?

Dat hebben we zeker, maar de vraag is nogal ruim. Graag willen we weten, wat hij precies voor informatie zoekt, en dan kunnen wij hem in de juiste richting sturen.

Ik heb ooit gehoord dat Weten jullie of dat waar is?

Natuurlijk kan het zijn dat in onze archieven ergens iets daarover wordt vermeld. Meestal hebben geruchten wel een kern van waarheid. Hoewel de verhalen in de vele jaren vaak wat van het originele verhaal zijn gaan afwijken, kunnen we kijken of de kern van het verhaal te achterhalen is.

Er liggen soms allemaal muntjes op de grafstenen. Wat is hier de betekenis van?

Vermoedelijk werd de traditie in de Verenigde Staten populair tijdens de oorlog in Vietnam. Er wordt aangenomen dat het een manier was om respect te tonen zonder in een ongemakkelijke politieke discussie te komen over een oorlog die zeer controversieel was. Maar dat is de theorie. Het blijkt dat het achterlaten van munten op grafstenen in Amerika pas in 2009 is gestart. Het geld wordt daar meestal verzameld en gedoneerd aan het onderhoud van de begraafplaats en mogelijke begrafeniskosten.

Een munt op een grafsteen laat de familie van de overleden soldaat weten dat iemand langskwam om zijn respect te betuigen. Een cent achterlaten betekent dat je er bent geweest. 5 cent betekent dat jij en de overleden soldaat samen op bootcamp trainden. Als je bij de soldaat hebt gediend, laat je 10 cent achter. 25 cent betekent dat je erbij was toen die soldaat werd gedood.

Over het algemeen is deze traditie echter terug te voeren tot in het Romeinse rijk. Het was een manier om een kameraad wat zakgeld te geven voor het hiernamaals.

Op de grafsteen van Majoor Komrower liggen vaak stenen. Waarom wordt dit gedaan?

Als joden een graf bezoeken, laten ze vaak een steentje achter. Met dit eeuwenoude gebaar eren ze hun doden en houden ze de herinnering aan hun dierbaren levend. De grafsteen is voor de joden een heel belangrijke plaats, omdat hij de plek aangeeft waar de overledene ligt en waar volgens hun geloof nog een deel van zijn ziel aan-

wezig is. Het is een plek waar de levenden en doden nog in contact met elkaar kunnen komen. Door er een steen op te leggen, leveren de nabestaanden een blijvende bijdrage aan die grafsteen. Ze laten een teken achter dat laat zien dat ze op bezoek zijn geweest, dat de gestorvene geëerd wordt en niet vergeten is. Het gebruik om stenen op graven te leggen, gaat vermoedelijk terug tot de tijd dat de joden nog een woestijnvolk waren. Mensen werden in die tijd daar waar ze stierven begraven. Om het graf in de woestijn te markeren en om te voorkomen dat de overledene door aas etende dieren werd opgegraven, legden ze er stenen op. Nomaden op doortocht vulden uit respect voor de dode vaak de stenen weer aan. Door de eeuwen heen kreeg het leggen van de stenen op de graven een symbolische waarde. Stenen vergaan niet zoals bloemen, die door christenen als eerbetoon op de graven worden gelegd. Ze hebben eeuwigheidswaarde, die je terugvindt in het eeuwigdurend grafrecht van joodse graven, die volgens de geloofstraditie niet geruimd mogen worden. De onvergankelijkheid van de stenen staat ook voor eeuwige liefde en geloof, altijd durend respect, een herinnering aan en verbondenheid met de dode. De steentjes op de militaire begraafplaats worden wel geruimd door het CWGC. Iets wat heel begrijpelijk is. Dit omdat er anders na jaren geen grafsteen meer te zien zou zijn maar alleen een hele berg stenen. Dit zou afbreuk doen aan de uniformiteit en netheid van de begraafplaats. ●

Een cent achtergelaten op een grafsteen op de militaire begraafplaats Valkenswaard

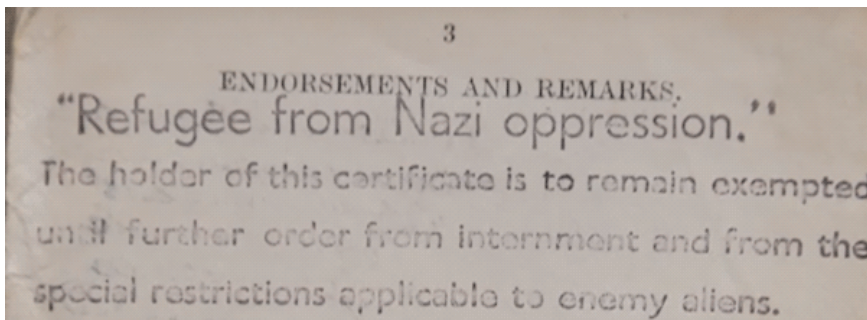
Door de haast was er geen tijd om voor ieder kind gezinnen en huizen te zoeken. Een groot aantal kinderen kwam daarbij in tehuizen en kampen terecht. Ongeveer 35 Joodse mannelijke vluchtelingen in de leeftijd van 9 tot 16 waaronder onze "Herbert" vinden hun plek op het platteland in de voormalige kostschool Riversmead Home – Grindleton.

Joodse Kinderen in Riversmead.

In 1940 is het ook voor Engeland oorlog: de vaak pas 14 tot 16 jarige Duitse vluchtelingen worden daarbij plots als "vijanden" gezien. In juli 1942 is er voor "Herbert" dan ook sprake van het sluiten van de kostschool en een verhuizing naar een interneringskamp en een verdere beperking van de vrijheden.

De Duits-Joodse kinderen werden op 18 jarige

Certificaat die in het Verenigd Koninkrijk toegelaten Duitsers in hun bezit moesten hebben.

leeftijd voor de keuze gesteld om als soldaat het Britse leger te dienen. Met name hun talenkennis kwam daarbij erg van pas. Onze 19 jarige "Herbert" maakt de keuze voor het leger. Daarbij verandert hij zijn voornamen en zijn Duits klinkende naam door deze om te draaien:

Hans Erich Gunther Selig
– wordt –
Herbert Eric Gunther Giles

Als onderdeel van het 2e battalion Argyll and Sutherland Highlanders maakt Herbert onderdeel uit van de frontlinie bij intocht in Nederland. Op 1 oktober 1944 sterft soldaat "Herbert" aan zijn verwondingen die hij heeft opgelopen tijdens de gevechten rondom Best.

Graf van "Herbert" op de militaire begraafplaats Valkenswaard.

De Duits-Joodse Hans Erich Gunther Selig is begraven op de Engelse militaire begraafplaats te Valkenswaard. Op zijn grafsteen staat vermeld : He gave his young life, Fighting for England and your Liberty.

In 1933 woonden in Hamburg 19.200 joden – in 1945 nog 647...

ca. 10.000 Joodse kinderen zijn als vluchteling opgenomen in Engeland.

De vader van Herbert is gedeporteerd naar concentratiekamp Neuengamme en op 31 oktober 1942 in Auschwitz vermoord.

Broer Heinz is begin 1945 op 30-jarige leeftijd overleden.

Moeder Frieda heeft Theresienstadt overleefd, net als broer Rolf. Hun verdere verleden is voor ons nog onbekend... ●

Concentratiekamp Neuengamme.

Bike 2 Honour II, het verslag van de reis

In de vorige nieuwsbrief hebben we een stuk geplaatst over het project Bike2Honour. Inmiddels is het project afgerond en volgt hieronder een verslag over hoe het project verlopen is. Hopelijk mogen er nog meer van dit soort projecten volgen.

Momenteel werk ik voor defensie als instructeur bij de VeVa opleiding bij Gilde opleidingen te Roermond. Tijdens een vergadering eind 2019 werd er geopperd om iets te doen in 2020 ter ere van 75 jaar bevrijding van Limburg. Omdat men wist dat ik veel doe omtrent de Tweede Wereldoorlog werd deze taak al snel naar mij toe gespeeld. Al snel had ik een idee van wat ik wilde doen, maar ik had nog geen idee hoe dit zou uitpakken. Ik opperde om de sporen te gaan volgen van een militair die in de omgeving van Roermond voor onze vrijheid gevallen was. Een collega, Wouter Bruins (docent sport) haakte al snel aan en kwam met het idee om er een sportief element aan te verbinden en geld op te halen voor het veteranen instituut.

Ik ging aan de slag met het zoeken van een kandidaat slachtoffer om te volgen voor het project. Deze vond ik in Richard Sydney Huitt, die op 24 januari 1945 even ten zuiden van Roermond om het leven kwam. Al snel had ik mail contact met zijn zoon, die ook Richard heet. Richard Huitt junior, vertelde me wat hij wist van zijn vader, maar ook dat hij nog nooit bij het graf was geweest van zijn vader en dit nog wel ooit wilde doen maar niet wist hoe dit aan te pakken. Snel ging ik in overleg met mijn collega Wouter en we besloten dat het hoofddoel van het project werd om Richard junior naar Nederland te halen om hem de kans te geven om het graf van zijn vader te bezoeken. Al snel had ik al een programma voor ogen voor de studenten en Richard juni-

Richard Jr. (links) met de twee jongere broers van Richard Sr.

Richard Sidney Huitt
1919–1945

Richard S. Huitt was als beroeps militair al vroeg betrokken in de oorlog. Met het Britse expeditie leger weet hij in 1940 vanuit Duinkerken tijdens operatie Dynamo terug naar Engeland te komen. In 1944 land hij in Normandië om deel te nemen aan de bevrijding van Europa. Op 24 Januari 1945 sneuvelt hij bij het Limburgse gehucht Putbroek. Hij laat dan zijn vrouw Phyllis en kind Richard achter.

or, maar nu werd het een gevecht om geld bij elkaar te krijgen om dit alles te verwezenlijken, werden er sponsors gezocht en gevonden. Ook werden er een sponsorloop en een benefiet diner opgezet. Op verschillende manieren werd er geld opgehaald om het project mogelijk te maken.

Het gehele project kreeg de naam Bike2Honour. Dit omdat er tijdens het project door de studenten uiteindelijk van Caen, Frankrijk naar Nederweert in estafette vorm gefietst zou worden binnen 24 uur. Maanden van planning en netwerken gingen in het project zitten. Er werden contacten gelegd met diverse gemeentebesturen en diverse instanties in zowel Engeland als Nederland. En tot de dag van vertrek was het nog een drukke periode om alles voor elkaar te krijgen.

Op 14 februari was het eindelijk zover. In de middag vertrokken we vanaf de school in Roermond met vier busjes, 24 leerlingen VeVa, 2 leerlingen multimedia en 4 instructeurs/ docenten richting Hoek van Holland. Vanaf daar zouden we met de boot naar Hull reizen. Hull was de stad waar Richard Sydney Huitt werd geboren en leefde, en waar ook zijn zoon nog steeds woont. Na een

De leerlingen en begeleiders op de foto met de burgemeester van Hull (de man in tenue)

comfortabele overtocht kwamen we daar op 15 februari in de vroege ochtend aan.

Na een vluchtig ontbijt vanuit de busjes reden we door naar de Community Veterans Hub in Hull, waar we afgesproken hadden met de Huitt familie en enkele veteranen en gemeente functionarissen.

De ontvangst was tot onze grote verbazing groter dan we hadden gedacht. De burgemeester van Hull, ontving ons in een uitbundig kostuum en had diverse gemeente functionarissen meegebracht. Verder waren er vele veteranen en militaire cadetten aanwezig. Ook de familie Huitt was in grote getalen gekomen, waaronder Richard junior, en nog twee levende broers van Richard senior. Er volgde een warm onthaal met hapjes en drankjes en veel pers. In de Hub, ontvingen we de medailles van Richard S. Huitt, en plaatsten deze in een door ons meegebrachte lijst. We zouden de medailles meenemen op onze reis langs de voetsporen van Richard.

Na dit onthaal vertrokken we richting de Noordelijke Begraafplaats van Hull waar we beloofd hadden een goede daad te verrichten. Om iets terug te doen voor het offer dat Richard Huitt had gebracht, gingen we een lokaal oorlogsmonument reinigen. We werden naar het monument vergezeld door enkele afgevaardigden van de gemeente Hull, Richard jr., zijn vrouw, kleinzoon en reporters van de BBC. Al snel bleek dat dit wel een hele klus ging worden maar dit stopte onze leerlingen niet. Al snel werden de mouwen

opgestroopt en gingen ze ondanks het slechte weer stevig aan de slag.

Het bleek dat het graf van de vader van Richard jr. zijn vrouw bijna naast het monument stond. Twee studenten hebben ervoor gezorgd dat ook dit werd gereinigd. Toen we gereed waren overhandigde we Richard jr. de papieren voor de overtocht naar Nederland en namen we afscheid van hem en zijn familie. Laat die middag zijn we op uitnodiging nog op bezoek geweest bij de Britse

Army Cadets, om te kijken hoe zij traiden. We sloten de dag af met een diner bij het hotel en we gingen naar onze kamers. Al snel zagen we op TV dat de BBC een verslag van ons bezoek uitzond. We waren op het nieuws!

De leerlingen hard aan het werk om het monument voor oorlogsslachtoffers in Hull op te knappen.

Een korte ceremonie bij het oorlogsmonument in het centrum van Birmingham

De volgende dag waren we weer vroeg uit de veren en na het ontbijt begonnen we onze reis naar het zuiden van Engeland. Omdat dit nogal wat kilometers waren zijn we de tweede dag tegen de middag gestopt in Birmingham. We zijn met de leerlingen naar een monument gegaan dat was opgericht voor de slachtoffers van de Duitse bombardementen op de stad. Hier hielden we een korte ceremonie waarbij ik nog wat over de situatie van Groot-Brittannië gedurende de oorlog vertelde. Hierna kregen de leerlingen nog een paar uur vrije tijd om daarna te gaan dineren en terug te keren naar het hotel. Dit omdat we de volgende ochtend alweer vroeg de reis naar het zuiden zouden vervolgen.

De groep in het Tank museum te Bovington.

Op 16 februari verplaatsten we ons richting het Tank Museum in Bovington. Dit tankmuseum staat op het terrein waar al sinds jaar en dag de tankbemanningen van het Britse leger worden opgeleid. Zo werd ook Richard S. Huitt hier opgeleid tot tankers. We hielden voor het museum een praatje en een korte ceremonie bij het monument van het Royal Tank Regiment. Ook het monument voor gesneuvelde tankbemanningen sinds 1945 schonken we wat aandacht met een minuut stilte. Hierna hebben we het tankmuseum bezocht waar

De volgende ochtend kwamen we in de buurt van Caen aan land en reden we richting Gold Beach waar ook Richard S. Huitt aan land kwam gedurende de oorlog. We nuttigden hier ons ontbijt om daarna een battlefield tour te doen door Normandië. Dit om de leerlingen een goede indruk te geven over wat er destijds allemaal heeft afgespeeld voor onze bevrijding. We bezochten diverse punten zoals, Point Du Hoc, Arromanche, de Duitse Begraafplaats en we eindigden de tour op de Britse begraafplaats in Bayeux. Hier hadden we nog een bezinningsmoment en een korte ceremonie.

De medailles van Richard S. Huitt op Gold Beach, de sector waar hij aan land kwam in 1944.

Daarna gingen we vluchtig dineren en maakten we ons op voor onze laatste nachtrust voordat we de volgende dag aan de 24 uren tocht terug naar Nederland zouden beginnen.

Op 19 februari begonnen we in de ochtend aan het zwaarste onderdeel van de reis. Onder begeleiding van motorrijders van de Motards uit Stein, werd er begonnen aan een fiets estafette. Deze estafette zou ons leiden naar Nederweert waar we de volgende dag verwacht werden voor een ceremonie bij het graf van Richard S. Huitt. Met hoge

Een bezinningsmoment voor de leerlingen op de oorlogsbegraafplaats in Bayeux.

de leerlingen meer konden ervaren over het leven van de tankbemanningen tijdens de oorlog.

Na het museum zakten we verder af naar Portsmouth. Veel militairen trainden rondom Portsmouth en scheepten daarin om de reis naar Normandië te ondernemen voor de invasie van het door de Duitsers bezette Europa. Op de plek van het D-Day memorial vertelde ik de leerlingen het verhaal van de trainingen en de inschepingen waarna we gingen dineren en zelf ook inscheepten om richting Normandië, Frankrijk af te varen.

Het fysieke moment van de tocht. In 24 uur van Caen Normandië naar Nederweert in een fiets estafette.

Moe, maar trots staan de leerlingen, ik en mijn collega begeleiders opgesteld voor de aanvang van de ceremonie in Nederweert.

snelheden van vaak boven de 30 kilometer per uur vlogen de leerlingen door het Franse landschap. Door enkele omleidingen liepen de kilometers hoger op dan we in eerste instantie hadden uitgerekend maar uiteindelijk wisten we om 9.30 Nederweert te bereiken. Net op tijd voor de geplande ceremonie. We werden opgewacht door een karavaan van diverse voertuigen uit de Tweede Wereldoorlog en diverse voertuigen van het Nederlandse leger (13de lichte brigade).

Een doedelzakspeler speelde muziek toen de leerlingen bij de begraafplaats arriveerden. Al snel werd alles gereedgemaakt voor de ceremonie die de gemeente Nederweert i.s.m. Niek Hendriks had voorbereid. Ook Richard jr. was met zijn vrouw aanwezig. Zij waren de dag ervoor door onze collega Peter Stakenborg (docent Engels) in Hoek van Holland opgehaald.

Na een korte maar mooie ceremonie werden we door de burgemeester van Nederweert uitgenodigd voor broodjes en een kop soep, waarna we samen met de karavaan van onze fietsers, de Motards en de legervoertuigen richting de school in Roermond vertrokken. Daar hadden we de laatste verrassing voor Richard jr. gepland.

De leerlingen van de Pitstop opleiding van het Gilde hadden daar samen met de leerlingen beveiliging

Richard Jr. vergezeld met zijn vrouw en de burgemeester van Nederweert voor het eerst in zijn leven bij het graf van zijn vader.

en de achtergebleven VeVa leerlingen een ceremonie voorbereid. We werden ontvangen onder een luid applaus door een groot publiek van militairen, leerlingen, ouders en geïnteresseerden. De directie van de school en de burgemeester van Roermond richtten enkele woorden tot ons, het publiek maar zeker ook tot Richard jr. en zijn vrouw. Als klap op de vuurpijl werd er nu een monument onthuld ter ere van Richard Syney Huitt. Al enkele weken waren we hier samen met leerlingen en docenten van bouw en techniek mee bezig geweest, maar we hadden dit verzwegen voor Richard jr. Er werd een krans gelegd en de Britse en Nederlandse volksliederen werden gespeeld. Hierna werden er door onze leerlingen nog enkele woorden gezegd over oorlog en vrede.

Hierna werd ons project afgesloten onder het genot van een hapje en een drankje waarna ik na ongeveer 37 uur zonder te slapen huiswaarts keerde om te genieten van een week vakantie. Ik kijk tevreden terug op een geslaagd project. Iets dat begon met een klein idee maar als een sneeuwbal groter en groter werd. Iets wat ik, mijn collega's, de leerlingen en zeker Richard jr. nooit meer zullen vergeten. ●

Meer weten?: [Facebook/Bike2Hour](https://www.facebook.com/Bike2Hour)

Een warm onthaal bij de aankomst op school in Roermond.

Verrast, geëmotioneerd en trots, staat Richard Huitt bij het monument voor zijn vader.

Uitgelicht:

GAVAN, GEORGE FRANCIS

Rang: Sergeant
Militair Nr: 4191306
Sterfdatum: 29/09/1944
Leeftijd: 28
Regiment: Royal Welch Fusiliers
4th Bn.
Graf nummer: II. D. 5.

Aanvullende informatie:

Son of Frank and Gertrude Gavan; husband of Annie Gavan, of Pentrefelin, Wrexham, Denbighshire.

George zou in het in het hospitaal sterven aan eerder opgelopen verwondingen. Hij werd in eerste instantie begraven in Meerveldhoven alvorens overgebracht te worden naar de militaire begraafplaats Valkenswaard. ●

**VWCAP is een onderdeel van
de stichting Erfgoed 40-45, gemeenten
Valkenswaard en Waalre**

**Correspondentieadres:
Emmastraat 27b, 5583 BL Waalre.
info@erfgoed40-45.nl**

**Website: www.erfgoed40-45.nl
www.valkenswaardwarcemetery.nl**

**Bank: IBAN nr. NL 27 RABO 01.16.58.46.45
t.n.v. Stichting Erfgoed 40-45**

De stichting heeft de ANBI status.

Oproep voor sponsors

De stichting Erfgoed 40-45, gemeenten Waalre en Valkenswaard is een stichting zonder winstoogmerk. Dit betekent dat de gehele inkomsten besteed worden aan de doelen die de stichting nastreeft. Dit zijn onder andere de kosten die het onderhouden van een stichting met zich meebrengt (bankkosten, website, porto, etc), onderzoek naar de graven, educatie van de lokale jeugd, eventueel een kopje koffie als familieleden vanuit de hele wereld besluiten de graven te bezoeken en nog meer gelijkwaardige zaken.

Om deze kosten te kunnen dekken zijn we altijd op zoek naar sponsoren of donaties. Wilt u de stichting sponsoren dan kunt u contact met ons opnemen. Ook om eventuele tegenprestaties te bespreken zoals een advertentie in de nieuwsbrief of website, spandoek bij een evenement etc.

Wij danken u bij voorbaat voor uw steun.